

Людина в білому

Сін'їмі ХОСІ

Коли вранці я заходжу в кабінет начальника відділка, то насамперед дивлюсь у велике дзеркало на стіні – така вже в мене звичка. В дзеркалі відбивається постать чоловіка років тридцяти – моя.

Біла форма. Мені подобається вона. Чи ж не символ це ідеальної чистоти?! Я пишаюся правом носити цю форму.

Ззаду, до самої шиї, форму застебнуто на всі гудзики. Пасок синього кольору. На паску висить сріблястий нагай сантиметрів сімдесяти. Гнучкий, з особливого сплаву.

На лівому рукаві – пов'язка, на ногах – сірі чобітки. Все пасує якнайкраще, все свідчить про важливість роботи.

Розумні люди там, нагорі, вигадали таку форму! Я й роботу цю обрав через неї. Проте шлях до неї не був гладенький. Цьому місцю передувало довге й суворе навчання в спецшколі. Де тренували і м'язи, і нерви.

До вподоби мені й те, що мене оточує. Ми маємо і обчислювальні машини, й магнітні запам'ятовувальні пристрої, й безліч перфокарт у найсуворішому порядку – вони будь-якої миті ладні прислужитися нам. Всі прилади точні й невтомні. Така вже наша робота. Бо годі припуститися помилки чи розслабитися бодай на хвилику.

Місце моєї роботи – відділок № 89 605 особливого загону поліції. Я – його начальник. Разом із двадцятьма підлеглими відповідаю за свою діляницю.

На роботі я передусім зв'язався з центральним управлінням. Потім пішов до апаратної, де вздовж усієї стіни тягнуться ряди кнопок. Черговий натискав їх одну по одній і вмикав розташовані в різних місцях потайні мікрофони; вони давали змогу чути, про що там говорять.

Щойно я увійшов, черговий привітався:

– Добридень, шефе!

– Продовжуй роботу!

Черговий натиснув кнопку: молодий жіночий голос запопадливо допитувався:

– То як, ти задоволений? Ну скажи, задоволений?

Мабуть, мікрофон був у готельному номері. А чи й під лавкою десь у парку.

Черговий незворушно натиснув наступну кнопку. Жіночий голос зник, натомість якийсь чолов'яга хрипко проказав:

– Снодійних куль удалося роздобути лише п'ять. З цим на серйозне діло не підеш...

– Нехай йому! Слухай, а чи не взяти містечко розваг? Коли парк зачинять, заберемося і...

Черговий так само незворушно потягнувся до іншої кнопки.

У нашій апаратній чого тільки не почуєш! Часом якісь дурниці, часом щось цікаве, а іноді, як зараз, про грабіжницькі задуми. Випадало навіть чути про підкупи й замаху.

Однак таким дріб'язком нехай займається звичайна поліція. Наш особливий загін в ці справи не втручається. Ми нікому не доповідаємо про них, просто не звертаємо уваги. Адже само по собі підслуховувати аморально. Навіть коли готується замах...

Часом поліція неспроможна знайти вбивцю. А тим часом його знав і я, й мої хлопці. Траплялося й стикатися з ним віч-на-віч. Та брати його ми не могли. Жоден м'яз на обличчі в нас не мав ворухнутися. Цього нас теж навчали в спецшколі. У нас кожен має зберігати таємницю, як католицький священник – таємницю сповіді. Але ж найнестерпніше для людини – тримати язика на припоні!

Серед моїх підлеглих були й такі, що дізнавалися в апаратній про зраду власних дружин і мусили вдавати, ніби й не здогадуються про це. Певно, куди важче самому підслуховувати, ніж знати, що підслуховують тебе.

Але така вже наша робота. Вкрай важлива робота. Хтось повинен жертвувати собою заради загального добра. Тому кожен із нас мав спокійно виконувати свої обов'язки...

Черговий натиснув ще одну кнопку.

– Татусю!.. - почувся голос хлопчика років п'яти.

– Чого тобі?

– Давай пограємося! Хочу гратися у ві...

І в мене, і в чергового раптом напружилися обличчя. В апаратній наче війнуло холодом.

Чоловік, хоч і не знав, що його підслуховують, проте, мабуть, напружився, як і я.

– Де ти про це чув? – запитав він.

– Від хлопців, що ми з ними гралися.

– Щоб більше з ними не водився!

– Чому? Чому, татусю? – допитувався хлопчак.

– Нічого пояснювати! – прикрикнув батько. – Кажу “не можна”, значить, не можна! Щоб я цього більше не чув! А то я тобі ось...

Почувся звук ляпанців і відразу ж – лемент дитини. Здавалося, тому хльосту не буде кінця. Почувся голос і жінки, певно, матері хлопчика. Та коли дізналася від чоловіка, в чому річ, додала малюку ще й від себе.

– Візьми на замітку, – сказав я черговому. – Перевір'яй час від часу, що казатиме цей хлопчак. Треба простежити за ним, чи щось зміниться. Може, він і виведе нас на тих надміру обізнаних дітлахів.

– Слухаюсь!

Черговий почав вибивати на перфокарті належні позначки.

Я звернувся до чергового:

– Як гадаєш, а не варто трохи розширити апаратну?

– Атож. Спробуйте попросити керівництво, щоб збільшило групу підслуховування. Бо якщо людей побільшає вдвічі, то й показник викриття збільшиться вдвічі.

Я повернувся до свого кабінету. За мить зазирнув один із моїх хлопців:

– Шефе, час на обхід.

– Гаразд, збираюся. На час моєї відсутності залишаю заступника.

Узяв двох підлеглих у сірій формі й вийшов до міста.

Перехожі поглядали на нас. Декого дивувала моя біла форма, але не більше. Не було ні ворожих, ані зляканих поглядів. Всі ж бо знали, що особливий загін поліції створено задля загального блага. А чим саме він займається – того не знав ніхто.

Від нас не сахалися, скажімо, ті, що знайшли щось і привласнили. Це – справа звичайної поліції. Втім, деякі люди нас таки побоювались. Угледівши здалеку мою форму, вони мерщій забивалися в глухі закутки. Тож і тоді я не відчував неприязних поглядів.

А мої хлопці в цивільному засікали тих, хто ховався, й брали на замітку. От і ще одна перевага моєї білої форми.

Ми вийшли на площу, де до залізних стовпів було прикуто кілька людей. Перехожі раз по раз підходили до них, щоб молоснути котрогось нагаями, що лежали поряд.

У тих, біля стовпів, уже клаптями висів одяг, з тіл соталася кров. Проте з їхніх вуст не вихоплювалося й звуку. Ще б пак, адже їм впорснули наркотик, який паралізував голосові зв'язки! Хоча й без цього вони навряд чи спромоглися б на слово.

На стовпах, що до них було прикуто злочинців, таблички коротко сповіщали: “Ворог людства”.

Їх викрив і знешкодив наш особливий загін поліції. Коли їхню провину довели, їх прикували до цих стовпів. Звичайних злочинців так не карали. Адже навіть вони не позбавлені людських прав. Таких прикувати до стовпа на площі, де їх міг шмагати будь-який перехожий, значило б зазіхнути на людську гідність.

Проте з ворогами людства інша справа. Скарати їх десь потай мало що дасть. Аби послужити уроком, вони мали загинути на очах, від рук усього народу. І лише перед смертю їх забирали до підвалів особливого загону поліції. Не лікувати. А щоб покінчити з ними й ліквідувати трупи.

Я підійшов до одного стовпа й зняв із паска власний нагай. До стовпа було прикуто молоду жінку. Сріблястий нагай свиснув у повітрі й розітнув одяг. Показалася біла шкіра. Та вона недовго лишалася білою. Я хльоснув іще раз у те саме місце. У спецшколі ми добре відпрацювали удари нагаями. Нагай розітнув тіло, червоний рубець став братися кров'ю.

Годі збагнути, як ця красуня докотилася до такого. Може, лихий поплутав. А може, оступилася на хвилю. Та однаково прощення їй не було.

Жінка кинула на мене благальний погляд. З останніх сил вона молила про пощаду. Але ніяких жалощів. Добрий би я був начальник відділка, якби завагався такої хвилини. Це означало б зраду нашої справи. По-перше, звільняти злочинців я не мав права. А якби й мав, то все одно не вдавався б до нього.

Прикутий до сусіднього стовпа старий плюнув у мене. Хоч так він, позбавлений голосу, виказував мені своє презирство.

Але я спритно ухилився від плювка. Хіба ж можна, щоб хтось забруднив мою білосніжну форму! Натреновані рефлекс не дали, щоб дійшло до такого.

Я натиснув кнопку на держакі нагая й хльоснув старого. Тепер удар супроводжувався електричним розрядом. Старий, уже добряче ослаблений, аж сіпнувся. А мені раптом згадався шкільний дослід, коли до жаб'ячої лапки ми підводили електричний струм.

– Здається, цього вже завтра вранці можна доставляти до нашого підвалу.

– Слухаюсь!.. – жваво відгукнувся один із моїх хлопців.

Ми пішли з площі, а позаду все хльоскали нагаї: перехожі знічев'я шмагали злочинців.

Проте зойків не чулося. Ані пари з вуст вони вичавити не могли. Якби цим людям дозволили ще й говорити, вони б і перед смертю вигукували свої небезпечні гасла.

Ми повернулися у відділок, і мій заступник доповів:

– За вашої відсутності надійшла інформація. Зараз нею займається черговий з інформації.

Завдяки інформації, а попросту, доносам ми викривали чимало злочинців. Система доносів у особливий загін поліції була поставлена на широку ногу. Ми мали ще й власну мережу таємних співробітників. Дехто доносив на своїх друзів, аби дістати винагороду. Та більшість допомагала щиросердно, з власної волі. Це ж бо для загальнолюдського добра, заради миру в усьому світі.

Теркотання обчислювальної машини вщухло, і черговий з інформації доповів:

– На цих суб'єктів у нас уже назбиралося чимало записів та іншого матеріалу. Вони вкрай підозрілі!

– Он як! Група захоплення, на виїзд! У разі опору стріляти на ураження! Їдуть п'ятеро. Одному взяти портативну телекамеру. Я спостерігатиму й підкажу, як знадобиться.

– Слухаюсь!...

П'ятеро моїх хлопців у цивільному помчали брати злочинців.

Я уважно спостерігав їхні дії за телеекраном на стіні. Мешкали злочинці на тридцять сьомому поверсі хмарочосу. Група захоплення підійшла до квартири, один із хлопців випалив замок тепловим випромінювачем і обережно прочинив двері. Наш загін поліції мав виняткове право заходити до приватного житла без ордеру.

– Усім стояти! Особлива поліція! Ані руш, стріляю без попередження! – вигукнув один із моїх хлопців.

У кімнаті було двоє юнаків років сімнадцяти. На слова “особлива поліція” обидва пополотніли й затремтіли. Здавалося, вони от-от кинуться до столу шматувати папери, та жоден не ворухнув бодай пальцем. Розуміли, що за можуть накласти головами.

Мої співробітники підійшли до столу з паперами. Один націлив телекамеру, аби я міг їх бачити. Так, наявний злочин у присутності поліції!

Вирізка з якоїсь допотопної газети, точніше, копія з неї. Досить блякла, чи не тому, що це вже не перша копія. Проте на фотографії все можна розрізнити.

Чоловік у сталевому шоломі натискає на спусковий гачок гвинтівки. На іншому плані вибухи снарядів вивергають землю. Огидний знімок.

– Паскудство! Це ж фотографія “ві”! – промимрив я. Далі навіть я не наважився вимовити. Бо цього слова жодна нормальна людина вголос не промовить.

Я передав своїм хлопцям по радіо:

– Цих доказів досить! Забирайте їх і вертайтеся!

Юнаків узяли в наручники. На ту метушню прибігла жінка, певно, їхня мати, й ну побиватися. Я не чув її слів, та й не було потреби, бо й так знав, що вона могла казати:

– Це якась помилка. Та що ці хлопчаки могли скоїти? Прошу, відпустіть їх! Вони більше ніколи... – І таке інше.

Мої підлеглі відсторонили жінку й вивели заарештованих. Зрештою, хіба не вони скоїли злочин у присутності поліції! Ці юнаки виявили цікавість, ба навіть прихильність до війни. Докази їхнього злочину зафіксовано на відеострічці.

Все ясно. Ми мали право й навіть мусили на підставі таких доказів заарештувати й приставити до відділка будь-кого. Особливий загін поліції підлягав безпосередньо Найвищій Раді миру. Нас не стосувалися зміни в політиці, ми не залежали від уряду. Можна сказати, нас підтримувало все людство.

Один із моїх хлопців попередив жінку, що голосила й благально простирала руки до юнаків:

– Якщо ви нам заважатимете, ми й вас заарештуємо як ворога миру!

– Ох!...

Жінка потамувала зойк і вмовкла. Усвідомлення, що й вона – один із членів людства, переважило в ній материнську любов.

Обох заарештованих привезли до відділка. Я звелів приставити їх до камери допитів у підвалі, а там дав скуштувати нагая.

– Де ви взяли фотографію зі старої газети? Кажіть!

Та хлопчиська мовчали. Бо добре розуміли, що коли викажуть ту людину, то й їй не минути лиха. На їхніх безневинних обличчях читалася рішучість. Але я вирішив почати з ними по-доброму:

– Ваше бажання не виказувати ту людину цілком зрозуміле. Але ж поміркуйте, що важливіше: мир в усьому світі чи доля тієї людини? Ви маєте зробити вибір: розчавити паростки війни ще в зародку чи дати їм порозростатись. То хто вам дав цю фотографію?

Хлопчиська вперто мовчали.

– Ви, схоже, зараз скажете, ніби це вітер заніс її у вікно! Але не раджу так зі мною жартувати!

Я натиснув кнопку й змахнув нагасом. Обличчя одного юнака перекошилося від удару струмом. Я вдарив його не спересердя. Не відчував від цього втіхи, хоч і відрази не відчував. Просто такий мій службовий обов'язок. Священний обов'язок за дорученням усього людства!

– Краще кажіть! Якщо викладете все, матимете тільки років двадцять каторги чи підете до лікарів випробовувати нові ліки. А будете мовчати, то нарікайте на себе...

Та хлопчиська виявилися міцними горішками. Вони зціпили зуби, ніби збиралися мовчати до кінця. Але розтуляти таким роти – справа нашого особливого загону поліції. Засоби в нас для цього досконалі. Я звелів одному з підлеглих:

– Впорсни-но їм у руки наркотик!

Наркотик мав паралізувати бранцям руки, щоб не відбивалися, коли я візьмуся до них упритул.

– Спробуємо спочатку смердючий газ!

На допитуваних натягли маски й подали газ, смердючий до нестерпності. Ніби ото палили людське тіло чи розтирали отруйних комах. Від нього просто нутрощі вивертало. Один юнак не витримав, з очей у нього бризнули сльози.

– Годі, поки що газу вистачить. Спробуємо інше...

За моїм наказом маски зняли. Хлопчисько хрипко застогнав:

– Боже, що ви зі мною робите! І це через якусь одну фотографію...

Тут уже й мені терпець урвався. Що значить “одну”! Якщо можна одну, то можна й дві, три, а тоді що – дозволити, щоб громадська думка збочила до війни?

Тоді думки про війну поширюватимуться, а це вдячний ґрунт для розв’язування війни. Бо коли ґрунт є, початок війни – це вже тільки питання часу. Єдина запорука миру – зробити так, щоб у греблі не було шпаринки навіть для мурашки! Навіть мене казять людиці, що цього не розуміють. Тож і хльоснув кожного вилупка разів по п’ять.

У нас налічується десять ступенів тортур. Та до останнього майже ніколи не доходить. Юнаки розв’язали язика вже на третьому. Шмаркачі! Дізнавшись, звідки в них вирізка зі старої газети, я негайно надіслав туди своїх хлопців.

Я склав протокол і телетайпом переслав його до Трибуналу миру. Вирок, запевне, винесуть за кілька днів. Але який саме, це вже нас не обходить.

Завтра, певно, до нашого відділка доставлять іще кількох злочинців, яких засуджено до ганебної смерті. Їх прикують до стовпів на площі. А місцеве телебачення покаже передачу “Смерть ворогам людства!”

У середньовіччі влаштовували “полювання на відьом” чи щось таке, коли люди всією громадою несамовито кидалися переслідувати відьом. Подейкують також, нібито колись після телереклами до крамниць збігалися юрби жінок. Так от, зараз техніка агітації, спроможна керувати людською психікою, зробила відчутний поступ.

Після такої телепередачі ноги наче самі несли людей на площу; рукам, що тримали нагаї, додавала сили нав’язана передачею ненависть. У звичайному випадку таке годі схвалювати. Адже змушують не мислити, не розмірковувати багато, а робити те, що заманулося комусь.

Та в цьому разі все інакше. Це ж бо вороги миру! З ними не можна по-людському. Їх треба лише щосили шмагати. Щоб кожен удар нагая вибивав із людських душ і голів самі думки про війну.

Коли я впорав свої звичайні справи, була вже друга по обіді. Я попросив заступника:

– Побудь тут замість мене. А я гляну, як там справи в таємному книгосховищі.

Цей морочливий заклад розміщувався в моєму районі. Я не мусив його перевіряти, але й полишити напризволяще не міг. Адже там іще стільки не обробленої літератури!

Я попростував туди. Сховище посилено охоронялося, але мене, звісно, пропустили. Та й із завідувачем я разом вчився у спецшколі. Тож залаштувати все було неважко. Я поцікавився:

– Сьогодні ми заарештували двох молодиків, що мали копію зі старої газети. Ми з’ясовуємо, звідки вона взялася. Як гадаєш, чи не з твого книгосховища, часом?

– Дурниці! Якби звідси вийшли бодай сторінка, я б наклав головою. Не жартуй так!

Я заспокоївся. Так, мабуть, і є. Але краще зайвий раз запитати. Воно не завадить. Я перевів розмову на інше:

– Як іде обробка?

– Роботи сила-силенна. Адже треба переглядати всі книжки, що виходять, та й старі якнайскоріше обробляти. Хлопці в мене працюваті, та все ж не встигаємо. От, гадали, що з історією науки впораємося швидко, а воно, бач, що виходить...

У великій кімнаті тиснулися один до одного столи, за якими найкращі працівники таємного книгосховища перевіювали історію науки.

Певно, зайве пояснювати, що викреслити з книжок треба було саме слово “війна”. Хоч, якби тільки слово, то з цим упоралися б швидко. Треба було знищити всі поняття, пов’язані з війною.

В історії людства воєн на Землі ніколи не було. Все мусить підлягати цій ідеї. Для цього всі згадки про минулі історичні події відповідним чином переробляли. Може, комусь це не до вподоби. Та самі поміркуйте, що важливіше: історична правда чи збереження миру. Збереження миру, чи не так?

Навіщо відкрили атомну енергію? Невгамовна жадоба до знань і праці людини дозволили знайти відповідь на питання – звідки брати енергію. Людство прагнуло кращого, більш забезпеченого життя й домоглося цього.

Навіщо винайшли ракети? Людина завжди захоплено вдивлялася в нічне небо й мріяла злетіти туди. І її мрії, нарешті, здійснилися.

Навіщо створили підводний човен? Бо справдавна людина мріяла плавати у воді, як риба, стати господарем океану...

Отак по-новому, без жодного натяку на війну, перероблялися книжки й мікрофільми. А вже потім їх розповсюджували через бібліотеки та книгарні. Мабуть, щоб переробити всю літературу, потрібні роки й роки. Проте цього не уникнути. І коли роботу, нарешті, буде завершено, людство знатиме, що на Землі завжди панував мир, і буде певне, що його ніколи ніщо не порушить.

Завідувач таємним книгосховищем нарікав далі:

– Морока з цією історичною літературою. Треба, щоб не було жодної розбіжності. Бо якщо читачі усумняться в чомусь, жди лиха. Тож треба нещадно ганяти всі обчислювальні машини, аби узгодити історію.

– І як же це вдається? Як витлумачити, скажімо, руїни замку?

– Щодо цього не турбуйся! Виходячи з того, що воєн не було, ми пишемо, що руїни були потрібні для якоїсь модної масової гри. Навіть правила гри вигадуємо! А чого не вдається пояснити, то просто нищимо. Та це ти, певно, й сам добре знаєш!

– Еге ж! – кивнув я. Я знав, що так було переорано старі бойовища, щоб жодної кулі чи осколка не залишилося. Марудна робота, та без неї де певність, що якийсь розумник не знайде щось, із чого виснував би, що війни таки були. Тож справа миру потребувала певних жертв.

Таємне книгосховище мало димар. Щоправда, диму не було, бо все спалювали дощенту, виходило лише гаряче повітря. У печі спалювали непотрібну стару літературу, вже перероблену.

У супроводі завідувача я обійшов сховище. У сутерені книжок іще лишалася сила-силенна. Тхнуло пліснявою і старим мотлохом.

– А це що за книжки? – запитав я.

– Так звана художня література. Узгоджуємо її з історією. Простіше було б спалити все, але пробуємо дещо й зберегти. Та й вказівка згори була саме така. Не можна ж нищити одним махом культурну спадщину!

Книжки було розподілено на два стоси. Я показав на них:

– А яка між ними різниця?

– Отам книжки, що їх годі довести до пуття. Вони підуть у піч. До них і зазирнути страшно.

Мені гидко було торкатися тих книжок, тож я лише глянув на обкладинки: “На західному фронті без змін”, “Оголені й мертві”, “Трицарство”, “Звіяні вітром”.

– А “Звіяні вітром” нібито й безневинна назва? – мовив я, та завідувач тільки примружив очі й скрушно похитав головою. Певно, книжка була переповнена жахливими батальними сценами. Ось чого мені годі зрозуміти! Є ж іще люди, які не відчувають до війни відрази й ненависті, вона для них – щось піднесене й захопливе.

Такі думки треба викорінювати. Культура, література, мистецтво... Що воно все порівняно з миром!

Я підняв книжку з одного стосу. Написав її Ціцерон, чи як там його. Розгорнув знічев'я й в око впало: “Я волію найганебніший мир від найсправедливішої війни”.

Дехто і в давнину, виходить, міркував так само, як ми зараз. Проте всі тоді тільки міркували, а нічого не робили. А яка користь від слів, не підкріплених ділом! Та й як мир може бути ганебним! Адже мир – єдина цілковито справедлива річ.

Я кинув книжку до стосу, що його мали спалити. І завжди я нервуюся в цьому підвалі! Так і здається, наче тут товчуться в нескінченній битві шалені привиди минулого.

Найкраще б піти геть і заспокоїтись, та не так воно просто! На виході перевіряють удесятеро ретельніше, ніж при вході. Навіть мене! Так, напевно, звідси старої газети не винесли.

Коли я, нарешті, видобувся з таємного книгосховища, вже сутеніло.

Я попростував до відділка. В голові паморочилось, роїлися всілякі думки – чи не через ті кляті стоси книг!

Я – працівник особливого загону поліції, тож іще в спецшколі дечого дізнався про справжнє минуле людства. Треба знати, де чигає небезпека.

Проте не все ще я збагнув. Мені й досі невтямки, як міркували в давнину. Схоже, люди гадали, ніби уникнути війни можна тільки шляхом роззброєння й заборони зброї. А розмірковувати про війну, вивчати її історію, виходить, можна доволі, бо це, мовляв, до війни не призведе. Гадали, певно, що досить повторювати по-папужому “мир, мир”, і він настане.

Ніяк цього не второпаю. Чому нікому не спало на думку викоренити саме поняття про війну раз і назавжди? А може, хтось і додумався, та вдіяти нічого не міг? Яка різниця! Все від лінощів. Божевільні ледацюги!

Хіба можна жити в мирі, коли хтось розмірковує чи теревенить про війну? Це ж безглуздя! А якщо не безглуздя, то, виходить, тим людям війна подобалась. А це вже божевільля.

Хіба ні? Саме тому ці мерзотники розв'язали наприкінці двадцятого століття шалену світову війну. Яке жахіття, яке марнотратство, яке безглуздя! Слів бракує!

А хто вцілів, потроху відбудовував те, що ми маємо зараз. І відразу вжили дійових заходів. Щоб наступні покоління й уявлення не мали про війну. Щоб будь-якою ціною не дозволити нікому порушити мир. Попри будь-які жертви...

Залунав сигнал мого кишенькового радіо: терміновий виклик із відділка.

– Що там у вас? – спитав я, й почув голос заступника:

– Чергове надходження від інформатора. Група вистежування перевірила – все сходиться. Скільки йому заплатити?

– Плати, скільки просить. А про що йдеться?

– У лісі на околиці міста дітлахи затіяли гру в “ві”. Схоже, неабияк раді, бо гасають, голосують...

– Зрозуміло! Виряджай п'ятірку. А тікатимуть, стріляти без попередження! Я їду теж.

Я несамохіть схопив нагай при боці й навхрест розітнув ним повітря. Малі шибеники! Якщо не приструнити їх, то де певність, що не виростуть нові александри, напеолеони, гітлери. Якщо не знищити зло ще в зародку...

Нагай свиснув у повітрі. Мене переповнювали почуття обов'язку й власної сили. Вибити ворогів миру до ноги!

Війна – наче хвороботворний мікроб чи вірус. Хтозна, чи вдасться винищити їх до остатку. Тому й слід вчасно викривати й ліквідувати, поки не поширилася ця пошесть. І невтомно! Бо якщо робити це абияк, хвороба розів'ється, й тоді буде пізно.

Я поглянув на свою форму. Яка вона біла! Білий колір – то символ миру. Ми, наче лікарі, винищуємо заразу війни. Ще й у цьому сенс нашої білої форми. Як і знак на пов'язці: сніжно-білий голуб на блакитному тлі.